

รวมคำพิพากษา ฎีกาประชุมใหญ่ ประมวลกฎหมายอาญา

พร้อมหัวข้อเรื่องฎีกา
และตัวบทมาตราสำคัญ

สำหรับใช้ในการอ้างอิง สืบค้น การทำงานด้านกฎหมาย
ด้านศาลยุติธรรม ประกอบการเรียน การสอน และการสอบต่างๆ

รวบรวมโดย : บุญร่วม เกียมจันทร์ อธิบดีอัยการฯ
ศรัณญา วิษุธารธรรม ทนายความชั้น ๑ น.บ.,น.บ.ท.,น.ม.

รวมคำพิพากษา
ฎีกาประชุมใหญ่
ประมวลกฎหมายอาญา

พร้อมหัวข้อเรื่องฎีกา
และตัวบทมาตราสำคัญ

รวบรวมโดย

บุญร่วม เทียมจันทร์

อดีตอธิบดีอัยการฯ

ศรัญญา วิชาธรรม

ทนายความชั้น ๑ น.บ.,น.บ.ท.,น.ม.

รวมคำพิพากษาฎีกาประชุมใหญ่ ประมวลกฎหมายอาญา พร้อมหัวข้อเรื่องฎีกาและตัวบทมาตราสำคัญ

รวบรวมโดย บุญร่วม เทียมจันทร์, ศรัญญา วิษุทธธรรม

ISBN 978-616-381-197-4

ราคา 349 บาท

จัดทำโดย บริษัท อินส์พัล จำกัด

สำนักพิมพ์ THE LAW GROUP

379/13 เอกมัยคอมเพล็กซ์ ถนนสุขุมวิท 63

แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 084-875-5868, 089-200-1303

E-mail : dp_publish@hotmail.com

www.inspal.co.th

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีอีดียูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้

เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทร. 02-826-8000 โทรสาร 02-826-8999

www.se-ed.com

คำนำ

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่เป็นคำพิพากษาศาลยุติธรรมชั้นสูงสุดซึ่งถือเป็นบรรทัดฐานในการใช้กฎหมาย เป็นตัวอย่างในการวินิจฉัยตีความ และอธิบายด้วยทฤษฎีหมายต่างๆ เพื่อประโยชน์ในการศึกษากฎหมายจากคดีเรื่องจริงที่ชั้นที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ซึ่งถือเป็นที่ยุติและถึงที่สุด โดยผู้รวบรวมได้จัดเรียงคำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่ในประมวลกฎหมายอาญาไว้เป็นหมวดหมู่ พร้อมด้วยด้วยทฤษฎีหมายที่คัดใจความเน้นเฉพาะในสาระสำคัญประกอบด้วยทุกฎีกา เพื่อความสะดวกในการทำความเข้าใจ ศึกษาค้นคว้า และการใช้งาน

ทั้งนี้ ในการรวบรวมหนังสือเล่มนี้ เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาในการกระทบทสิทธิของคู่ความหรือบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง ในบางฎีกา (ประชุมใหญ่) จึงได้มีการใช้ชื่อเป็นตัวอักษรย่อหรือนามสมมติแทน นอกจากนี้ยังได้รวบรวมฎีกา (ประชุมใหญ่) ในลักษณะเป็นฎีกาย่อสั้น ซึ่งท่านผู้อ่านที่สนใจสามารถศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมได้จากฎีกาย่อยยาวหรือฎีกาเต็มได้โดยตรงอีกทางหนึ่งจากศาลฎีกาหรือเว็บไซต์ของศาลฎีกา

ขอให้ท่านที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ จงประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตั้งตามปรารถนาทุกประการ

ด้วยความปรารถนาดี

บุญร่วม เทียมจันทร์
ศรัณญา วิชชาธรรม

สารบัญ

	หน้า
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ - มาตรา ๖๙	๑๖
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๔๐/๒๕๑๓ กฎหมายขณะกระทำผิดต่างกับกฎหมายที่ใช้ภายหลัง กฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยฯ	๑๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๓/๒๕๐๒ วิธีการเพื่อความปลอดภัย กักกัน การล้างมลทิน	๒๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๙๒/๒๕๐๐ การใช้กฎหมายที่เป็นคุณ ป้องกันเกินเหตุ ทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัส	๒๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๐๘๗/๒๕๕๓ กฎหมายขณะกระทำผิดต่างกับกฎหมายที่ใช้ภายหลัง คดีถึงที่สุดแล้ว จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลไม่ได้	๓๓
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๐๑/๒๕๐๕ กระทำผิดนอกราชอาณาจักรต้องรับโทษในราชอาณาจักรตามกฎหมาย ข้อห้ามมิให้ลงโทษจำเลยที่กระทำผิดนอกราชอาณาจักร	๓๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๖๔/๒๕๖๑ ความผิดหลายกรรม ลดโทษแต่ละกระทงก่อนแล้วจึงรวมโทษ	๔๒
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๑/๒๕๐๕ การนับโทษต่อเป็นดุลพินิจของศาล	๔๖
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๘๐/๒๕๐๕ กักขังแทนค่าปรับ	๔๙
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๕๑/๒๕๐๗ ของกลางต้องริบ ของกลางที่ศาลใช้ดุลพินิจริบ	๕๓

	หน้า
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๒/๒๕๑๖	๕๖
ศาลพิพากษาว่าจำเลยมิได้กระทำความผิด ศาลสั่งรับของกลางได้	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๑/๒๕๐๔	๕๙
ป้องกัน รับผิดชอบต่อพื้นที่ไม่มีทะเบียน	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๕๔/๒๕๓๐	๖๒
บริษัทฯ ห้ามพิพากษาเกินคำขอ	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๐๗/๒๕๓๑	๖๕
ดุลพินิจสั่งรับของกลางของศาล	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๑๔/๒๕๔๓	๖๙
ของกลางที่ศาลสั่งไม่รับ	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๓๑/๒๕๐๘	๗๒
เพิ่มโทษ ห้ามศาลอุทธรณ์เพิ่มโทษกรณีจำเลยอุทธรณ์โทษจำคุก นำบทบัญญัติชั้นอุทธรณ์มาใช้ชั้นฎีกา	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๓๘-๑๒๓๙/๒๕๑๘	๗๖
การรอกการลงโทษ กรณีที่จำเลยกระทำความผิดตั้งแต่ ๒ ส่วนขึ้นไป	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๗๒/๒๕๑๐	๗๙
ฆ่าคนตายโดยเจตนา ป้องกันเกินสมควรแก่เหตุ สำคัญผิดในตัวบุคคลและข้อเท็จจริง กรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๕๐/๒๕๐๒	๘๔
ไม่เป็นป้องกัน ฆ่าคนตายโดยเจตนา	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๗๕/๒๕๐๓	๘๗
ป้องกัน ทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัส	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๗๗/๒๕๐๕	๙๑
ฆ่าคนตายโดยเจตนา สม่ครใจต่อสู้มิใช่การป้องกันตัว	

	หน้า
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๒ - มาตรา ๑๔๙	๙๔
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๖๓/๒๕๐๒ บันดลโทสะ ชำคนตายโดยเจตนา	๙๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๙๒/๒๕๑๕ บันดลโทสะ ชำคนตายโดยเจตนา	๙๘
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๙๑/๒๕๐๒ เหตุบรรเทาโทษ ช่มขึ้นกระทำซ้ำเรา ชำคนตายเพื่อปกปิดความผิดอื่น	๑๐๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๗/๒๕๐๔ พยายามชำเจ้าพนักงานกระทำการตามหน้าที่	๑๐๔
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๕๐/๒๕๔๐ กรรมเดียว ชำผู้อื่น มีวัตถุประสงค์ไว้ในครอบครอง	๑๐๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๒๔/๒๕๒๗ ความผิดหลายกรรม	๑๑๔
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๙๔/๒๕๓๔ อายุความฟ้องฐานกระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นบาดเจ็บ	๑๑๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๑๙/๒๕๐๐ ดูหมิ่นเจ้าพนักงาน	๑๒๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๖๐/๒๕๒๑ ดูหมิ่นเจ้าพนักงานกระทำการตามหน้าที่	๑๒๔
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๔๖/๒๕๑๕ ดูหมิ่นเจ้าพนักงานกระทำการตามหน้าที่	๑๒๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๕๖/๒๕๐๖ ดูหมิ่นเจ้าพนักงาน ดูหมิ่นศาล หมิ่นประมาท	๑๓๐

	หน้า
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๒๘/๒๕๐๓ เอาทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปเสีย	๑๓๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๙๖/๒๕๐๖ เจ้าพนักงานยกยอก และใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต	๑๓๘
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๓๕/๒๕๐๗ เจ้าพนักงานปลอมเอกสาร เจ้าพนักงานยกยอกทรัพย์สิน	๑๔๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๘๙/๒๕๐๖ เจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ข่มขืนใจให้ผู้อื่นมอบทรัพย์สินให้	๑๔๔
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๕๕/๒๕๓๑ เจ้าพนักงานเรียก รับ ทรัพย์สินโดยมิชอบ	๑๔๗
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๖๘ - มาตรา ๒๖๘	๑๕๒
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๔๑/๒๕๐๙ ขัดขืนคำสั่งบังคับของพนักงานสอบสวน สิทธิของผู้ต้องหาที่จะให้การ	๑๕๓
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๘๖-๖๐๐/๒๕๐๔ แจ้งความเท็จ ความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค	๑๕๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๐๐/๒๕๐๖ เบิกความเท็จในข้อสำคัญในคดี ปัญหาข้อกฎหมาย	๑๖๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๕/๒๕๐๖ หลบหนีจากที่คุมขัง	๑๖๔
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๙๘/๒๕๓๑ ทำให้ผู้คุมขังหลุดพ้นจากการคุมขัง การควบคุมผู้ต้องหา	๑๖๗

	หน้า
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๓๖/๒๕๐๕ เหยียดหยามศาสนา	๑๗๒
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๑๒/๒๕๐๔ วางเพลิงโรงเรือนที่คนอยู่อาศัย วางเพลิงเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย	๑๗๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๑๑/๒๕๓๐ ร่วมกันลักทรัพย์ ทำให้เกิดเพลิงไหม้โดยประมาท	๑๗๘
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๔๐/๒๕๐๔ ความผิดฐานก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน ต้องมีเจตนาประสงค์ต่อผล ไม่ใช่เล็งเห็นผล	๑๘๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๑๙/๒๕๐๔ ปิดกั้นสาธารณูปโภค	๑๘๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๖๙/๒๕๐๕ ตัวการ สนับสนุน ทำปลอมเหรียญกษาปณ์ มีเครื่องมือทำปลอมเหรียญกษาปณ์	๑๘๘
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑/๒๔๙๑ ปลอมเอกสาร ห้ามพิพากษาเกินคำขอ	๑๙๓
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๐๕/๒๕๐๘ ปลอมเอกสารโดยตัดทอนหรือแก้ไขในเอกสารที่แท้จริง	๑๙๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๙๐/๒๕๐๘ ปลอมเอกสาร เอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการ ลงโทษตามมาตรา ๒๖๘ กระทั่งเดียว	๒๐๐
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๕๔/๒๕๐๓ ใช้ หรืออ้างเอกสารปลอม	๒๐๓

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๔ - มาตรา ๓๑๗

หน้า

๒๐๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๒๗/๒๕๐๔

๒๐๗

เลียนแบบเครื่องหมายการค้า

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๗-๗๘๘/๒๕๐๖

๒๑๐

นิติบุคคลกระทำความผิดอาญา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๐/๒๕๑๐

๒๑๔

หญิงร่วมกับชายข่มขืนกระทำชำเราหญิงอื่น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๘๕/๒๕๐๓

๒๑๘

ข่มขืนกระทำชำเรา โทรมหญิง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๘๑๗/๒๕๔๖

๒๒๑

ข่มขืนกระทำชำเราลักษณะโทรมหญิง

ห่วงเหี่ยวกักขัง ความผิดหลายกรรม

ข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๐๒/๒๕๒๗

๒๒๗

ข่มขืนกระทำชำเราลักษณะโทรมหญิง เหตุลักษณะคดี

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๗๓/๒๕๐๘

๒๓๑

ข่มขืนกระทำชำเราต่อหน้าธารกำนัล

ถอนคำร้องทุกข์ สิทธิฟ้องคดีอาญาระงับ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๑๖/๒๕๐๘

๒๓๕

กระทำชำเราเด็กอายุไม่เกิน ๑๕ ปี

กระทำอนาจารเด็กอายุไม่เกิน ๑๕ ปี

ทางพิจารณาต่างกับฟ้อง ศาลปรับบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๒/๒๕๐๔

๒๓๙

ฆ่าคนตายโดยเจตนา ฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา

	หน้า
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๑๙/๒๕๐๕ ตัวการ ฆ่าคนตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน	๒๔๒
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๕๐/๒๕๓๒ ฆ่าคนตายโดยทารุณโหดร้าย	๒๔๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๕/๒๕๐๔ ฆ่าคนตายโดยเจตนา ฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา	๒๔๘
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๙๔๑/๒๕๒๘ ใช้ให้กระทำความผิด ฆ่าคนตายโดยเจตนา ทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย	๒๕๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๙๑-๗๙๒/๒๕๐๔ ขลุมนต์ต่อสู้เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ฆ่าคนตายโดยเจตนา	๒๕๖
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๓/๒๕๒๙ ตัวการร่วมรับผิดชอบในผลการกระทำของผู้ร่วมกระทำความผิด ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นบาดเจ็บสาหัส	๒๕๙
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๕/๒๕๐๓ ทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพ หน่วงเหนี่ยวกักขัง	๒๖๓
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๒๐/๒๕๐๓ ทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพ	๒๖๖
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๔๖๕/๒๕๓๐ พรากผู้เยาว์ ข้อเท็จจริงทางพิจารณาต่างกับฟ้อง	๒๖๙

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ - มาตรา ๓๔๐

หน้า

๒๗๔

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๔๒/๒๔๙๕๒

๒๗๕

หมิ่นประมาทซึ่งหน้า หมิ่นประมาทใส่ความ พิสูจน์ความจริง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๓๔/๒๕๐๓

๒๘๐

หมิ่นประมาท แจ้งความเท็จ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๙/๒๕๑๐

๒๘๓

หมิ่นประมาท ขัดขึ้นคำสั่งศาลให้سابาน เบิกความ
พยานไม่ต้องตอบคำถามที่อาจถูกฟ้องคดีอาญา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๙๕/๒๕๐๕

๒๘๖

หมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๗๒/๒๕๐๗

๒๙๐

คดีหมิ่นประมาท

การพิสูจน์ความจริงของจำเลยเป็นประโยชน์ต่อประชาชน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๙๖/๒๔๙๒

๒๙๓

ลักทรัพย์ ลักทรัพย์ในเคหสถาน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๕๖/๒๕๐๙

๒๙๖

ผู้สืบสันดาน หรือบุตรบุญธรรม ลักทรัพย์ของบุพการี

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๗๗/๒๕๐๑

๓๐๑

ร่วมกันลักทรัพย์กระแสไฟฟ้า

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๘๐/๒๕๔๒

๓๐๔

ลักทรัพย์สัญญาบัตร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๕๐/๒๕๓๐

๓๐๘

ตัวการ ลักทรัพย์ ยักยอก หลายกรรม

	หน้า
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๕๕/๒๕๒๗ ร่วมกันลักทรัพย์	๓๑๒
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๙๓/๒๕๐๙ ลักทรัพย์ในเคหสถาน	๓๑๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๖๓/๒๕๐๓ ลักทรัพย์ ยักยอกทรัพย์สินหาย	๓๑๘
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๗๐/๒๕๒๑ ลักทรัพย์ ยักยอก ทางพิจารณาต่างกับฟ้อง	๓๒๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๗๘/๒๕๐๓ กรรโชกทรัพย์	๓๒๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๑๔/๒๕๐๐ ชิงทรัพย์ กฎหมายเป็นคุณแก่จำเลย	๓๒๘
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๒๖๙/๒๕๓๑ ร่วมกันชิงทรัพย์เป็นเหตุให้รับอันตรายแก่จิตใจ	๓๓๒
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๗๔/๒๕๕๔ ปล้นทรัพย์	๓๓๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๗/๒๕๑๖ ตัวการ ใช้ให้กระทำความผิด สนับสนุน ปล้นทรัพย์ ห้ามพิพากษาเกินคำขอ	๓๓๘
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๑๒/๒๕๐๔ ปล้นทรัพย์โดยใช้ปืนยิง	๓๔๒

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ - มาตรา ๓๙๘

หน้า

๓๔๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๒/๒๕๐๖

๓๔๗

น้อโกงโดยแสดงตนเป็นคนอื่น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๙๔/๒๕๙๓

๓๕๐

น้อโกงโดยแสดงตนเป็นคนอื่น (ปลอมตัว)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๐๗/๒๕๐๙

๓๕๓

เซ็นชื่อในใบแต่งตั้งนายให้ดำเนินคดีแทนคู่ความ

เอกสารสิทธิ น้อโกง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๙๗/๒๕๐๐

๓๕๙

น้อโกง บรรยายฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๔/๒๕๐๙

๓๖๒

ลักทรัพย์ในเวลากลางคืน น้อโกง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๙๙๒/๒๕๔๒

๓๖๕

ลักทรัพย์ น้อโกง ตัวการ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๕๕/๒๕๑๙

๓๖๙

เจตนา โกงเจ้าหนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๗๕/๒๕๐๖

๓๗๒

ยกยอกทรัพย์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๗/๒๕๐๓

๓๗๕

ยกยอก บรรยายฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๖/๒๕๑๑

๓๗๙

ผู้จัดการทรัพย์สินทูลุฉจริตต่อหน้าที่ บรรยายฟ้อง

	หน้า
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๙๕/๒๕๓๒	๓๘๓
ตัวการ ผู้สนับสนุน ยกยกอทรัพย์ในฐานะที่ผู้กระทำผิดมีอาชีพธุรกิจที่ไว้วางใจของประชาชน	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๗๖-๑๙๗๗/๒๕๐๕	๓๘๗
ยกยกอทรัพย์ในฐานะมีอาชีพธุรกิจเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๙/๒๕๑๐	๓๙๐
ตัวการ ลักทรัพย์ ยกยกอทรัพย์ รับของโจร	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๘๐/๒๕๐๘	๓๙๔
รับของโจร	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๔๖/๒๕๐๐	๓๙๗
ตัดกิ่งไม้ที่รูกล้ำเข้ามาในที่ของตน ทำให้เสียทรัพย์	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๐๕/๒๕๐๗	๔๐๒
ทำให้เสียทรัพย์	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๐๑/๒๕๐๕	๔๐๕
ทำให้เสียทรัพย์ พืช หรือพืชผลของกสิกร	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๕๕/๒๕๐๔	๔๐๘
บุกรุกกรรมสิทธิ์และสิทธิครอบครอง	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑/๒๕๑๒	๔๑๑
บุกรุก	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๕๓/๒๕๓๑	๔๑๔
บุกรุกอสังหาริมทรัพย์	
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๕/๒๕๐๗	๔๑๙
บุกรุกเคหสถาน ทำร้ายร่างกายบาดเจ็บ กรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท สิทธิฟ้องคดีอาญาระงับเมื่อมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาด	

	หน้า
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ บุกรุกในเวลากลางคืน	๔๒๓
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๕๓/๒๕๐๘ บุกรุกเคหสถานเวลากลางคืน	๔๒๖
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๒๘/๒๕๐๒ ขัดคำสั่งเจ้าพนักงาน กระทำผิด พ.ร.บ. จราจรทางบกฯ	๔๒๙
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๗๒/๒๕๐๕ ทำให้ประกาศ ภาพ โฆษณา เอกสาร ของเจ้าพนักงานเสียหาย	๔๓๒
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๘๒/๒๕๓๑ พกพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านฯ ตัวการ ปล้นทรัพย์	๔๓๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๘๘/๒๕๐๗ ทำร้ายร่างกายบาดเจ็บ - ไม่บาดเจ็บ	๔๔๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๑/๒๕๐๔ ดูหมิ่นซึ่งหน้า	๔๔๔
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๒-๒๗๓/๒๕๐๕ ดูหมิ่นซึ่งหน้า	๔๔๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๘/๒๕๐๕ ดูหมิ่นซึ่งหน้า ทำให้เดือดร้อนรำคาญ	๔๕๐

ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๓ - มาตรา ๖๙

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๔๐/๒๕๑๓

ประชุมใหญ่

กฎหมายขณะกระทำผิดต่างกับ
กฎหมายที่ใช้ภายหลัง
กฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยฯ

ระหว่าง {	พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่	โจทก์
	นาย จ. (นามสมมติ)	จำเลย

ป. อาญา

กฎหมายขณะกระทำผิดต่างกับกฎหมายที่ใช้ภายหลัง (มาตรา ๓)

ป. วิอาญา

กฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย (มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง)

ตัวบทมาตราสำคัญ

ป. อาญา

กฎหมายขณะกระทำผิดต่างกับกฎหมายที่ใช้ภายหลัง (มาตรา ๓)

“มาตรา ๓ ถ้ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด เว้นแต่คดีถึงที่สุดแล้ว...”

ป. วิอาญา

กฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย (มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง)

“มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย หรือที่เกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ อันว่าด้วยอุทธรณ์เหล่านี้ ผู้อุทธรณ์หรือศาลยกขึ้นอ้างได้ แม้ว่าจะไม่ได้ยกขึ้นในศาลชั้นต้นก็ตาม”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๔๐/๒๕๑๓ (ประชุมใหญ่)

ศาลฎีกาเห็นว่า พยานหลักฐานที่โจทก์นำเสนอยังไม่พอพียงลงโทษจำเลยในข้อหาพยายามฆ่าผู้เสียหายได้ สำหรับข้อหาฐานมีอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่รับอนุญาตนั้น ปรากฏว่าในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลอุทธรณ์ คือเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๑๐ ได้มีประกาศพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๑๐ ออกใช้บังคับ ซึ่งตามมาตรา ๖ ได้ยกเว้นโทษให้โอกาสผู้มีอาวุธปืนผิดกฎหมายนำอาวุธปืนนั้นมามอบให้นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนด ๙๐ วัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

ศาลฎีกาวินิจฉัยโดยที่ประชุมใหญ่ว่า ศาลอุทธรณ์มีอำนาจหยิบยกพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๖ ขึ้นวินิจฉัยได้ เพราะเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ วรรค ๒ ที่ศาลอุทธรณ์ยกเอากฎหมายนี้มาวินิจฉัยว่าจำเลยได้รับยกเว้นโทษในความผิดฐานนี้ จึงเป็นการชอบแล้ว เพราะกรณีต้องด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ วรรคแรก ที่บัญญัติว่า “ถ้ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด

ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำผิดไม่ว่าในทางใด เว้นแต่คดีถึงที่สุดแล้ว ฯลฯ” และพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๖ ก็บัญญัติเป็นคุณแก่ผู้กระทำผิดคือจำเลย โดยจำเลยไม่ต้องรับโทษ

(ประชุมใหญ่ครั้งที่ ๑๗/๒๕๑๓)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๓/๒๕๐๒

ประชุมใหญ่

วิธีการเพื่อความปลอดภัย
กักกัน การล้างมลทิน

ระหว่าง {	พนักงานอัยการ กรมอัยการ	โจทก์
	นาย พ. (นามสมมติ)	จำเลย

ป. อาญา

วิธีการเพื่อความปลอดภัย (มาตรา ๑๕)

กักกัน (มาตรา ๔๑)

พ.ร.บ. ล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๕๙๙ (มาตรา ๓)

ตัวบทมาตราสำคัญ

ป. อาญา

วิธีการเพื่อความปลอดภัย (มาตรา ๑๕)

“มาตรา ๑๕ ถ้าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง โทษใดได้เปลี่ยนลักษณะมาเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัย และได้มีคำพิพากษาลงโทษนั้นแก่บุคคลใดไว้ ก็ให้ถือว่าโทษที่ลงนั้นเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยด้วย

ในกรณีดังกล่าวในวรรคแรก ถ้ายังไม่ได้ลงโทษผู้นั้น หรือผู้นั้นยังรับโทษอยู่ ก็ให้ใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยแก่ผู้นั้นต่อไป และถ้าหากว่าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังมีเงื่อนไขที่จะสั่งให้มีการใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัย อันไม่อาจนำมาใช้บังคับแก่กรณีของผู้นั้น หรือนำมาใช้บังคับได้ แต่การใช้บังคับวิธีการ

เพื่อความปลอดภัยตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง เป็นคุณแก่ผู้นั้นยิ่งกว่า เมื่อสำนวนความปรากฏแก่ศาล หรือเมื่อผู้นั้น ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้นั้น ผู้อนุบาลของผู้นั้นหรือพนักงานอัยการ ร้องขอต่อศาลให้ยกเลิกการใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัย หรือ ร้องขอรับผลตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น แล้วแต่กรณี ให้ศาลมี อำนาจสั่งตามที่เห็นสมควร”

กักกัน (มาตรา ๔๑)

“มาตรา ๔๑ ผู้ใดเคยถูกศาลพิพากษาให้กักกันมาแล้ว หรือเคย ถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนมาแล้วไม่น้อยกว่า สองครั้งในความผิดดังต่อไปนี้ คือ

(๑) ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน ตามที่ บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๐๙ ถึงมาตรา ๒๑๖

(๒) ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๑๗ ถึงมาตรา ๒๒๔

(๓) ความผิดเกี่ยวกับเงินตรา ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔๐ ถึงมาตรา ๒๔๖

(๔) ความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๖ ถึง มาตรา ๒๘๖

(๕) ความผิดต่อชีวิต ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘๘ ถึง มาตรา ๒๙๐ มาตรา ๒๙๒ ถึงมาตรา ๒๙๔

(๖) ความผิดต่อร่างกาย ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๙๕ ถึง มาตรา ๒๙๙

(๗) ความผิดต่อเสรีภาพ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐๙ ถึง มาตรา ๓๒๐

(๘) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๔ ถึงมาตรา ๓๔๐ มาตรา ๓๕๔ และมาตรา ๓๕๗

และภายในเวลาสิบปีนับแต่วันที่ผู้นั้นได้พ้นจากการกักกัน หรือ พ้นโทษ แล้วแต่กรณี ผู้นั้นได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดใน บรรดาที่ระบุไว้นั้นอีกจนศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือน สำหรับการกระทำความผิดนั้น ศาลอาจถือว่า ผู้นั้นเป็นผู้กระทำความผิด ติดนิสัย และจะพิพากษาให้กักกันมีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสามปีและ ไม่เกินสิบปีก็ได้

ความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำในขณะที่มียุ่ต่ำกว่าสิบแปดปี นั้น มิให้ถือเป็นความผิดที่จะนำมาพิจารณากักกันตามมาตรานี้”

พ.ร.บ. ล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๔๙๙ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๓ ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ต้องคำพิพากษาให้ ลงโทษในกรณีความผิดคดีต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๙ และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ หรือซึ่งได้พ้นโทษไปโดยผลแห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการ พระราชทานอภัยโทษเนื่องในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ โดยให้ ถือว่าผู้นั้นมีได้เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดในคดีนั้นๆ”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๓/๒๕๐๒ (ประชุมใหญ่)

ศาลฎีกาโดยที่ประชุมใหญ่เห็นว่า จำเลยต้องคำพิพากษาให้จำคุกและกักกัน คดีถึงที่สุดแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๔๙๙ และความผิดของจำเลยที่ต้องคำพิพากษามาแล้วนั้น แม้ตามประมวลกฎหมายอาญา ม.๔๑ ที่บัญญัติในภายหลังก็เข้าเกณฑ์ที่ศาลอาจพิพากษาให้กักกันได้ โทษกักกันที่จำเลยได้รับอยู่จึงเปลี่ยนมาเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา ม.๑๕ วรรคแรกเท่านั้น และแม้ว่าตามประมวลกฎหมายอาญาจะมีได้ถือว่ากักกันเป็นโทษหากเป็นแต่เพียงวิธีการเพื่อความปลอดภัยที่จำเลยยังต้องรับต่อไปเท่านั้นก็ตาม ก็ยังเรียกไม่ได้ว่าจำเลยได้พ้นโทษกักกันไปแล้ว เพราะยังต้องถูกกักกันอยู่โดยผลแห่งคำพิพากษาของศาล ความผิดในกรณีนี้ของจำเลย จึงยังไม่ถูกลบล้างโดย พ.ร.บ. ล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๔๙๙ ม.๓ จริงอยู่ตาม พ.ร.บ. นี้ถือว่าความผิดครั้งก่อนๆ ของจำเลยถูกลบล้างไปหมดแล้ว คงเหลือแต่ความผิดในคดีนี้คดีเดียวก็ตาม แต่ขณะเมื่อศาลพิพากษาลงโทษจำเลยในคดีนี้ จำเลยเป็นผู้เคยต้องโทษหลายครั้ง เข้าหลักเกณฑ์ที่จะพิพากษาให้ลงโทษกักกันจำเลยโดยสมบูรณ์ ทั้งคำพิพากษานั้นได้เด็ดขาดถึงที่สุดแล้ว เมื่อไม่อาจนำประมวลกฎหมายอาญาหรือ พ.ร.บ. ล้างมลทินฯ พ.ศ. ๒๔๙๙ มา

พิจารณาให้เป็นคุณแก่จำเลยได้ดังกล่าวนี้อัน คำพิพากษาที่พิพากษา
ถึงความผิดของจำเลยในคดีนี้ก็ใช้บังคับได้ต่อไปตามประมวลกฎหมาย
อาญา ม. ๑๕ วรรคแรก ศาลจะปล่อยจำเลยไปหาได้ไหม

(ประชุมใหญ่ครั้งที่ ๓/๒๕๐๒)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๙๒/๒๕๐๐

ประชุมใหญ่

การใช้กฎหมายที่เป็นคุณ
ป้องกันเกินแก่เหตุ
ทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัส

ระหว่าง {	อัยการจังหวัดเพชรบุรี	โจทก์
	นาง ท. (นามสมมติ)	จำเลย

กฎหมายลักษณะอาญา (ยกเลิกแล้ว)

ทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัส (มาตรา ๒๕๖)

ป. อาญา

ป้องกันเกินกว่าเหตุ (มาตรา ๖๙)

การใช้กฎหมายที่เป็นคุณ (มาตรา ๓)

ทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัส (มาตรา ๒๙๗)

ตัวบทมาตราสำคัญ

กฎหมายลักษณะอาญา (ยกเลิกแล้ว)

ทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัส (มาตรา ๒๕๖)

“มาตรา ๒๕๖ ผู้ใดกระทำประทุษร้ายแก่ร่างกาย จนมีผลถึง
สาหัสแก่ผู้ถูกกระทำร้าย คือว่า

- (๑) ถึงเสียแขนขา ใช้ไม่ได้ก็ดี
- (๒) ถึงตาบอดทั้งสองข้าง หรือแต่ข้างเดียวก็ดี
- (๓) ถึงหูหนวกทั้งสองข้าง หรือแต่ข้างเดียวก็ดี
- (๔) ถึงลิ้นขาดก็ดี
- (๕) ถึงเสียสิ่งซึ่งสำหรับเกิดพืชพรรณก็ดี

(๖) ถึงรูปหน้าเสียโฉมติดตัวก็ดี

(๗) ถึงความทุพพลภาพ หรือพยาธิที่ทำให้เป็นคนพิการไปจนตลอดชีวิต หรือแม้อาจจะเห็นได้ว่าจะเป็นคนพิการไปจนตลอดชีวิตก็ดี

(๘) ถึงความทุพพลภาพ หรือพยาธิมีอาการประกอบด้วยทุกซ์ เวทนากล้าเกินกว่ายี่สิบวันก็ดี หรือแม้ถึงไม่สามารถจะประกอบการทำงานเลี้ยงชีพได้โดยปกติ เพราะความทุพพลภาพ หรือพยาธินั้นเกินกว่ายี่สิบวันก็ดี

ท่านว่าความผิดของมันเป็นฐานประทุษร้ายแก่ร่างกายอย่างสาหัส มันต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี

ป. อาญา

ป้องกันเกินกว่าเหตุ (มาตรา ๖๙)

“มาตรา ๖๙ ในกรณีที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๗ และมาตรา ๖๘ นั้น ถ้าผู้กระทำได้กระทำไปเกินสมควรแก่เหตุ หรือเกินกว่ากรณีแห่งความจำเป็น หรือเกินกว่ากรณีแห่งการจำต้องกระทำเพื่อป้องกัน ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ แต่ถ้าการกระทำนั้นเกิดขึ้นจากความตื่นเต้น ความตกใจหรือความกลัว ศาลจะไม่ลงโทษผู้กระทำก็ได้”

การใช้กฎหมายที่เป็นคุณ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๓ ถ้ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด เว้นแต่คดีถึงที่สุดแล้ว...”

ทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัส (มาตรา ๒๙๗)

“มาตรา ๒๙๗ ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายรับอันตรายสาหัส ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี

อันตรายสาหัสนั้น คือ

- (๑) ตาบอด หูหนวก ลิ้นขาด หรือเสียอวัยวะประสาท
- (๒) เสียอวัยวะสืบพันธุ์หรือความสามารถสืบพันธุ์
- (๓) เสียแขน ขา มือ เท้า นิ้วหรืออวัยวะอื่นใด
- (๔) หน้าเสียโฉมอย่างติดตัว
- (๕) แผลงู
- (๖) จิตพิการอย่างติดตัว
- (๗) ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บเรื้อรังซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต
- (๘) ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวัน หรือจนประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๙๒/๒๕๐๐ (ประชุมใหญ่)

ศาลฎีกาวินิจฉัยคดีแล้วพิพากษายืน คือ ฟังว่าจำเลยกระทำการป้องกันบุตร แต่เกินกว่าเหตุ ลงโทษจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๕๖ ประกอบด้วยมาตรา ๕๐, ๕๓ ให้จำคุก ๑ ปี ให้รอลงอาญาไว้ตามมาตรา ๔๑ แต่ได้มีการปรึกษาในที่ประชุมใหญ่ในเรื่องการใช้บทกฎหมายลักษณะอาญาและการใช้บทกฎหมายประมวลอาญา ลงโทษจำเลยไว้ ดังต่อไปนี้

ในขณะที่ศาลฎีกาพิจารณาคดีนี้เป็นเวลาที่ยกเลิกกฎหมายลักษณะอาญาแล้วและกำลังใช้ประมวลกฎหมายอาญา ตามมาตรา ๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติว่า ถ้ากฎหมายที่ใช้ขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลัง ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำผิด ดังนี้ จึงต้องดูว่ากฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๕๖ กับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗ บทไหนเป็นคุณแก่จำเลย

ที่ประชุมใหญ่มีความเห็นว่า มาตรา ๒๕๖ แห่งกฎหมายลักษณะอาญากับมาตรา ๒๙๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ต่างมีคุณแก่ผู้กระทำผิด คือถ้าดูในโทษขั้นสูงแล้ว มาตรา ๒๕๖ มีคุณกว่าเพราะจำคุกอย่างสูงเพียง ๗ ปี แต่มาตรา ๒๙๗ ลงโทษอย่างสูงได้ถึง ๑๐ ปี

แต่ถ้าจะดูโทษขั้นต่ำแล้ว มาตรา ๒๙๗ มีคุณกว่าเพราะอาจลงโทษแต่ ๖ เดือนขึ้นไป ส่วนมาตรา ๒๕๖ ลงโทษจำคุกแต่ ๒ ปีขึ้นไป จึงให้ถือหลักว่า ถ้าจะลงโทษจำคุกเกิน ๗ ปี ต้องใช้กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๕๖ ถ้าจะลงโทษจำคุกต่ำกว่า ๒ ปีลงมา (ไม่ต่ำกว่า ๖ เดือน) แล้ว ต้องใช้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗

สำหรับการลงโทษในคดีนี้ เมื่ออาจจะใช้มาตรา ๒๕๖, ๕๐, ๕๓ แห่งกฎหมายลักษณะอาญาก็เป็นคุณแก่จำเลยแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องใช้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗

(ประชุมใหญ่ครั้งที่ ๑๐/๒๕๐๐)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๐๘๗/๒๕๕๓

ประชุมใหญ่

กฎหมายขณะกระทำผิดต่างกับกฎหมายที่ใช้ภายหลัง
คดีถึงที่สุดแล้ว จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำพิพากษา
หรือคำสั่งของศาลไม่ได้

ระหว่าง	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
	นาย ว. (นามสมมติ) กับพวก	จำเลย

ป. อาญา

กฎหมายขณะกระทำผิดต่างกับกฎหมายที่ใช้ภายหลัง (มาตรา ๓ (๑))

ป. วิอาญา

ห้ามแก้ไขคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลซึ่งอ่านแล้ว (มาตรา ๑๙๐)

ตัวบทมาตราสำคัญ

ป. อาญา

กฎหมายขณะกระทำผิดต่างกับกฎหมายที่ใช้ภายหลัง (มาตรา ๓ (๑))

“มาตรา ๓ ถ้ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด ไม่ว่าในทางใด เว้นแต่คดีถึงที่สุดแล้ว แต่ในกรณีที่ดีถึงที่สุดแล้ว ดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าผู้กระทำความผิดยังไม่ได้รับโทษ หรือกำลังรับโทษอยู่ และโทษที่กำหนดตามคำพิพากษานักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง เมื่อสำนวนความปรากฏแก่ศาล หรือเมื่อผู้กระทำความผิด ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้นั้น ผู้อนุบาลของผู้นั้นหรือพนักงานอัยการร้องขอ ให้ศาลกำหนดโทษเสียใหม่ตามกฎหมายที่

บัญญัติในภายหลัง ในการที่ศาลจะกำหนดโทษใหม่นี้ ถ้าปรากฏว่า ผู้กระทำความผิดได้รับโทษมาบ้างแล้ว เมื่อได้คำนึงถึงโทษตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง หากเห็นเป็นการสมควร ศาลจะกำหนดโทษน้อยกว่าโทษขั้นต่ำที่กฎหมายที่บัญญัติในภายหลังกำหนดไว้ ถ้าหากมีก็ได้หรือถ้าเห็นว่าโทษที่ผู้กระทำความผิดได้รับมาแล้วเป็นการเพียงพอ ศาลจะปล่อยผู้กระทำความผิดไปก็ได้”

ป. วิอาญา

ห้ามแก้ไขคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ได้อ่านแล้ว (มาตรา ๑๙๐)

“มาตรา ๑๙๐ ห้ามมิให้แก้ไขคำพิพากษาหรือคำสั่งซึ่งอ่านแล้ว นอกจากแก้ถ้อยคำที่เขียนหรือพิมพ์ผิดพลาด”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๐๘๗/๒๕๕๓ (ประชุมใหญ่)

ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาถึงที่สุด เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ว่าจำเลยที่ ๑ มีความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสาม (๒), ๖๖ วรรคสอง จำคุก ๗ ปี และปรับ ๔๐๐,๐๐๐ บาท เพิ่มโทษกึ่งหนึ่ง เป็นจำคุก ๑๐ ปี ๖ เดือน และปรับ ๖๐๐,๐๐๐ บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงจำคุก ๕ ปี ๓ เดือน และปรับ ๓๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมา วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ จำเลยที่ ๑ ยื่นคำร้องว่าจำเลยที่ ๑ ได้รับประโยชน์ตาม พ.ร.บ. ล้างมลทิน ในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงไม่อาจเพิ่มโทษจำเลยที่ ๑ ได้นั้น เห็นว่าคดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษและเพิ่มโทษจำเลยที่ ๑ จนคดีถึงที่สุดแล้ว จึงไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขการเพิ่มโทษในคดีหลังได้ และเมื่อศาลอ่านคำพิพากษาคดีถึงที่สุดแล้ว ศาลนั้นจะแก้ไขคำพิพากษาเกี่ยวกับการเพิ่มโทษหาได้ไม่ เพราะไม่ใช่การแก้ไขถ้อยคำที่เขียนหรือพิมพ์ผิดพลาด ซึ่งขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๐ และกรณีดังกล่าวไม่ต้องด้วยบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ (๑) ที่จะทำให้ศาลมีอำนาจยกคดีขึ้นพิจารณาและพิพากษาใหม่ได้

(ประชุมใหญ่ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๓)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๐๑/๒๕๐๕

ประชุมใหญ่

กระทำผิดนอกราชอาณาจักรต้องรับโทษ
ในราชอาณาจักรตามกฎหมาย
ข้อห้ามมิให้ลงโทษจำเลยที่กระทำผิด
นอกราชอาณาจักร

ระหว่าง {	อัยการจังหวัดหนองคาย	โจทก์
	นาย ก. (นามสมมติ) ที่ ๑	จำเลย
	นาย ร. (นามสมมติ) ที่ ๒	

ป. อาญา

กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรต้องรับโทษในราชอาณาจักรตามกฎหมาย (มาตรา ๘)

ข้อห้ามมิให้ลงโทษจำเลยที่กระทำความผิดนอกราชอาณาจักร (มาตรา ๑๐)

ตัวบทมาตราสำคัญ

ป. อาญา

กระทำความผิดนอกราชอาณาจักร ต้องรับโทษในราชอาณาจักร (มาตรา ๘)

“มาตรา ๘ ผู้ใดกระทำความผิดนอกราชอาณาจักร และ

(ก) ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนไทยและรัฐบาลแห่งประเทศที่ความผิดได้เกิดขึ้น หรือผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ หรือ

(ข) ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนต่างด้าวและรัฐบาลไทยหรือคนไทยเป็นผู้เสียหาย และผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ

ถ้าความผิดนั้นเป็นความผิดดังระบุไว้ต่อไปนี้จะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักร คือ

(๑) ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๑๗ มาตรา ๒๑๘ มาตรา ๒๒๑ ถึงมาตรา ๒๒๓ ทั้งนี้ เว้นแต่กรณีเกี่ยวกับมาตรา ๒๒๐ วรรคแรก และมาตรา ๒๒๔ มาตรา ๒๒๖ มาตรา ๒๒๘ ถึงมาตรา ๒๓๒ มาตรา ๒๓๗ และ มาตรา ๒๓๓ ถึงมาตรา ๒๓๖ ทั้งนี้เฉพาะเมื่อเป็นกรณีต้องระวางโทษ ตามมาตรา ๒๓๘

(๒) ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖๔ มาตรา ๒๖๕ มาตรา ๒๖๖(๑) และ (๒) มาตรา ๒๖๘ ทั้งนี้เว้นแต่กรณี เกี่ยวกับมาตรา ๒๖๗ และมาตรา ๒๖๙

(๒/๑) ความผิดเกี่ยวกับบัตรอิเล็กทรอนิกส์ตามที่บัญญัติ ไว้ในมาตรา ๒๖๙/๑ ถึงมาตรา ๒๖๙/๗

(๒/๒) ความผิดเกี่ยวกับหนังสือเดินทางตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๒๖๙/๘ ถึงมาตรา ๒๖๙/๑๕

(๓) ความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๖ มาตรา ๒๘๐ และมาตรา ๒๘๕ ทั้งนี้เฉพาะที่เกี่ยวกับมาตรา ๒๗๖

(๔) ความผิดต่อชีวิต ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘๘ ถึงมาตรา ๒๙๐

(๕) ความผิดต่อร่างกาย ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๙๕ ถึง มาตรา ๒๙๘

(๖) ความผิดฐานทอดทิ้งเด็ก คนป่วยเจ็บหรือคนชรา ตามที่ บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐๖ ถึงมาตรา ๓๐๘

(๗) ความผิดต่อเสรีภาพ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐๙ มาตรา ๓๑๐ มาตรา ๓๑๒ ถึงมาตรา ๓๑๕ และมาตรา ๓๑๗ ถึงมาตรา ๓๒๐

(๘) ความผิดฐานลักทรัพย์และวิ่งราวทรัพย์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๔ ถึงมาตรา ๓๓๖

(๙) ความผิดฐานกรรโชก รีดเอาทรัพย์ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๗ ถึงมาตรา ๓๔๐

(๑๐) ความผิดฐานฉ้อโกง ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๔๑ ถึงมาตรา ๓๔๔ มาตรา ๓๔๖ และมาตรา ๓๔๗

(๑๑) ความผิดฐานยักยอก ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕๒ ถึงมาตรา ๓๕๔

(๑๒) ความผิดฐานรับของโจร ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕๗

(๑๓) ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕๘ ถึงมาตรา ๓๖๐”

ข้อห้ามมิให้ลงโทษจำเลยที่กระทำความผิดนอกราชอาณาจักร (มาตรา ๑๐)

“มาตรา ๑๐ ผู้ใดกระทำการนอกราชอาณาจักรซึ่งเป็นความผิดตามมาตราต่างๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา ๗ (๒) และ (๓) มาตรา ๘ และมาตรา ๙ ห้ามมิให้ลงโทษผู้นั้นในราชอาณาจักรเพราะการกระทำนั้นอีก ถ้า

(๑) ได้มีคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศอันถึงที่สุดให้ปล่อยตัวผู้นั้น หรือ

(๒) ศาลในต่างประเทศพิพากษาให้ลงโทษ และผู้นั้นได้พ้นโทษแล้ว

ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาได้รับโทษสำหรับการกระทำนั้นตามคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศมาแล้ว แต่ยังไม่พ้นโทษ ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ หรือจะไม่ลงโทษเลยก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงโทษที่ผู้นั้นได้รับมาแล้ว”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๐๑/๒๕๐๕ (ประชุมใหญ่)

คดีนี้จำเลยเป็นคนสัญชาติไทยและผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ ศาลฎีกาประชุมใหญ่มีมติว่า คดีต้องด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘ ซึ่งจำเลยจะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักร โจทก์ไม่มีหน้าที่ต้องแสดงว่าไม่มีข้อห้ามมิให้ลงโทษ ตามมาตรา ๑๐ เพราะจำเลยไม่ได้โต้เถียงและคดีก็ไม่ได้ความว่ามีข้อห้ามมิให้ลงโทษจำเลยเช่นนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องตามที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษนาย ก. จำเลยมา

(ประชุมใหญ่ครั้งที่ ๑๖/๒๕๐๕)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๖๔/๒๕๖๑

ประชุมใหญ่

ความผิดหลายกรรม
ลดโทษแต่ละกระทงก่อนแล้วจึงรวมโทษ

ระหว่าง	พนักงานอัยการคดีศาลแขวงพระนครศรีอยุธยา	โจทก์
	นางสาว ณ. (นามสมมติ)	จำเลย

ป. อาญา

วิธีคำนวณระยะเวลาจำคุก (มาตรา ๒๑ วรรคสอง)

คำนวณการเพิ่มโทษ - ลดโทษ (มาตรา ๕๔)

เหตุบรรเทาโทษ (มาตรา ๗๘)

ตัวบทมาตราสำคัญ

ป. อาญา

วิธีคำนวณระยะเวลาจำคุก (มาตรา ๒๑ วรรคสอง)

“มาตรา ๒๑ ในการคำนวณระยะเวลาจำคุก...

ถ้าระยะเวลาที่คำนวณนั้นกำหนดเป็นเดือน ให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน ถ้ากำหนดเป็นปี ให้คำนวณตามปีปฏิทินในราชการ...”

คำนวณการเพิ่มโทษ - ลดโทษ (มาตรา ๕๔)

“มาตรา ๕๔ ในการคำนวณการเพิ่มโทษหรือลดโทษที่จะลงให้ศาลตั้งกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยเสียก่อนแล้วจึงเพิ่มหรือลด ถ้ามีการเพิ่มและการลดโทษที่จะลง ให้เพิ่มก่อนแล้วจึงลดจากผลที่เพิ่มแล้วนั้น ถ้าส่วนของการเพิ่มเท่ากับหรือมากกว่าส่วนของการลด และศาลเห็นสมควรจะไม่เพิ่มไม่ลดก็ได้”

เหตุบรรเทาโทษ (มาตรา ๗๘)

“มาตรา ๗๘ เมื่อปรากฏว่ามีเหตุบรรเทาโทษ ไม่ว่าจะได้มีการเพิ่มหรือการลดโทษตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นแล้วหรือไม่ ถ้าศาลเห็นสมควรจะลดโทษไม่เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นก็ได้

เหตุบรรเทาโทษนั้น ได้แก่ผู้กระทำความผิดเป็นผู้โศกเศร้าเบาปัญญาตกอยู่ในความทุกข์อย่างสาหัส มีคุณความดีมาแต่ก่อน รู้สึกความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดนั้น ลุแก่โทษต่อเจ้าพนักงานหรือให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาหรือเหตุอื่นที่ศาลเห็นว่ามีลักษณะทำนองเดียวกัน”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๖๔/๒๕๖๑
(ประชุมใหญ่)

เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ศาลชั้นต้นต้องลดโทษแต่ละกระทงก่อนแล้วจึงรวมโทษ เพราะ ป. อาญา มาตรา ๒๑ วรรคสอง บัญญัติว่า “หากกำหนดโทษจำคุกเป็นเดือน ให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน...” การกำหนดโทษ ๑๒ เดือน จึงเท่ากับ ๓๖๐ วัน แต่หากรวมโทษทุกกระทงเป็นจำคุก ๒ ปี แล้วจึงลดโทษให้ จำเลยกึ่งหนึ่งตาม ป. อาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๑ ปี ย่อมเป็น ผลร้ายแก่จำเลยมากกว่า

(ประชุมใหญ่ครั้งที่ ๕/๒๕๖๑)